

medveczei és kisbisztereczi Medveczky Ernő †

A korán beköszöntött tavasz kegyetlen pusztítást végzett nagyjaink sorában. Mindnyájunk által valóban szeretve tisztelt jó kollégánk, *Medveczky* Ernő, ny. miniszteri tanácsos is áldozatul esett annak a biztosan ölü kórnak, amely a zólyomi és lipptói magas hegyekben évtizedekig szolgálatot teljesítő lelkes taxatornak, oly könnyen kijár.

A régi gárdának jellegzetes tagja volt *Medveczky* Ernő. Talpig becsületes, puritán gondolkozású férfi volt; csupa jóindulat, szelídség, szívjóság mellett, nem kisebb erénye volt a gerincesség. Kiváló szakerő, elsőrendű, pontos, lelkiismeretes hivatalnok volt. Az utóbbi időben szívbaja kínozta, úgy, hogy vidéken, *Harangod* pusztán keresett üdülést s itt is érte március 25-én, családja körében a kéréllhetlen halál.

Medveczky Ernő 1868-ban, Léván született. A selmeci erdészeti akadémia elvégzése után (1889) a lévai uradalomnál kezdte szolgálatát. 1890-ben lépett állami szolgálatba, előbb a lippai erdőrendezőségénél (1894), majd a besztercebányai erdőigazgatóságnál (1897) szolgált. Ugyanabban az évben a főiskolán az erdőrendezési tanszéknél tanársegédként működött, majd ismét a besztercebányai erdőigazgatósághoz került (1897—1901). 1901—1905. évek alatt már a lipptóújvári erdőrendezőséget vezette, ezt követőleg a lugosi, majd a besztercebányai (1909) erdőrendezőség vezetését vette át.

1915-ben mint ellenörködő főerdőmérnök, az erdőtanácsosi címet kapta, 1916-ban a földművelésügyi minisztérium kincstári erdőigazgatási ügyosztályába lett berendelve, 1922-től pedig az ügyosztály vezetésével bízott meg.

Itt egymásután érték a jól megérdemelt kitüntetések, többek között a háborús évek alatt tanúsított kiváló szolgálatainak elismeréseképen a király a II. oszt. polgári hadi érdemkereszttel tüntette ki, míg végre 1924-ben a kormányzó valóságos miniszteri tanácsosnak nevezte ki. A magyar erdész-társadalom az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának tagjává választotta.

Folyó évi március 1-én vált meg szolgálatától, de a jól-

megérdemelt földi nyugalmat nem sokáig élvezhette, mert már március hó 27-én (Taktaharkányban) örök nyugalomra helyezték. A földművelésügyi minisztérium és az Országos Erdészeti Egyesület képviseltették magukat a végtisztességen s koszorút helyeztek a megboldogult ravatalára.

Emlékét mindenkor kegyelettel fogjuk megőrizni.

ns Csik Imre †

Nemkülönben megrendítően hatott mindannyiunkra *Csik* Imre ny. miniszteri tanácsos elhalálozásának szomorú híre, akit halála előtt néhány nappal még viruló egészségben láttunk kedvenc szenvedélyének, a vadászatnak hódolni. Amilyen feltűnő, hatalmas, férfias egyéniség volt külső megjelenésében, éppen olyan nemes belső lelkülettel, magyarosan úri gondolkozással volt megáldva.

Kiváló képességei révén korán került vezetőállásba, megnyerő egyéniségével s tapintatos modorával, a magyar középosztály és főúri körök legelőkelőbb társadalmában is szokatlan nagy tekintélyre tett szert.

Nemrégiben hallottuk saját előadásából, hogy azok közé a szerencsés halandók közé tartozott, akiknek megadatott hogy jelen voltak az erdőtörvény megszületésénél, annak végrehajtásánál, akik végigcsinálták a végrehajtás minden nehézségét s akik megérték annak beéredtségét is. Az erdőfelügyelők mintaképének tekintettük őt, akiben a kiváló szakképzettségén kívül megvoltak mindama egyéni tulajdonságok, amelyek révén minden vonalon őszinte tisztelőket és barátokat szerzett szakunknak.

Csik Imre 1857-ben, Nagybereznán (Ung vármegyében) született. Kezdetben műegyetemi hallgató volt (1874), majd a selmeci akadémiára lépett át, melyen 1879-ben végezte be tanulmányait. 1879-ben a közalapítványi uradalmak szolgálatában állott, 1881-ben tanársegéd volt a főiskolán, 1883—1885. évek alatt már a brassói kir. erdőfelügyelőségénél működött. 1886-ban a földművelésügyi minisztériumba rendelték be, 1889-